

Hamdi
Koç

İyi Dilekler
Ülkesi

ROMAN

HAMDİ KOÇ
İYİ DİLEKLER
ÜLKESİ

Can Çağdaş

İyi Dilekler Ülkesi, Hamdi Koç

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. baskı: İş Bankası Kültür Yayınları, 2004

Can Yayınları'nda 1. basım: Nisan 2021, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Melis Oflas

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni ve dizi tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Alper Zeki / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4920-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah., Eski Büyükdere Cad., İz Plaza, No: 9/25, Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750749209

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

HAMDİ KOÇ
İYİ DİLEKLER
ÜLKESİ

ROMAN

♥can

Hamdi Koç'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Yalnız Kaldınız, Peyami Bey!, 2017

Çiçeklerin Tanrısı, 2020

Çıplak ve Yalnız, 2020

Melekler Erkek Olur, 2020

Çocuk Ölümü Şarkıları, 2021

HAMDİ KOÇ, 1963 yılında Fatsa'da doğdu. İÜ İngiliz Filolojisi'nden mezun oldu. İlk romanı *Çocuk Ölümü Şarkıları* 1992'de yayımlandı. İkinci romanı *Melekler Erkek Olur* (2002) ile Türkiye'nin en çok okunan yazarlarından biri oldu. Bu romanı *Çiçeklerin Tanrısı* (2003), *İyi Dilekler Ülkesi* (2005), *Bir Eski Kocanın Öğleden Sonrası* (2009), *Çıplak ve Yalnız* (2013) ve *Yalnız Kaldınız, Peyami Bey!* (2017) izledi. *Çıplak ve Yalnız* 2013 Dünya Kitap Yılı'nın Telif Kitabı Ödülü'ne ve 2014 Orhan Kemal Roman Armağanı'na değer görüldü.

Ayten'e,
Hulusi'ye.

“Beyhude hatırlıyoruz
Bu hiç olmamış şeyleri.”

Tanpınar

1. bölüm

İstanbul sokaklarında yürüme sanatı

I

Kendimi tanıtıyor ve maceralarıma giriş yapıyorum

“Her şey faydasız; başımın çaresine bakmam lazım, yoksa işim bitik.”

Nietzsche

Tek istediğim serbest kalmaktı. *Serbest*. Başka hiçbir şey değil. *Sadece serbest*. O zaman da söyledim. Dinlemediler. Benim suçum değildi. Dinleselerdi. Ben söyledim. Açıkça söyledim. Ben yokum, dedim, bırakıyorum, gidiyorum, beni unutun. Hayır. Yoluma çıktılar. Ölenler oldu. Benim suçum değildi. Gitmek isteyen birini tutamazsın. Tutmaya çalışmamalısın.

Galiba şaka yapıyorum, yorgunum da ondan yapıyorum sandılar. Biraz dinlen, tatil yap, bir sevgili bul, geç, dediler. Belki onların da suçu değildi. Alışkın değildiler. Çünkü nerede görülmüş her şeye sahip olan birinin sahip olduğu her şeyi bıraktığı, çekip gittiği?

“Ben yokum.”

Evet. Kulağa hoş geliyor. Var olduğunu söylemenin en şaşırtıcı biçimi. Şimdi düşününce, bunu söyleyebilmiş ve serbest kalmayı ısrarla istemiş olmamı şaşırtıcı buluyorum. Aynı çabayı tekrar gösteremezdim, gibime geliyor. Çünkü yorucu. Hayatta sadece bir kez denenebile-

cek bir girişim. Tercihen, gençlikte denenmeli. Kendini dinletmeyi, dinletecek sesi çıkarmayı becerebileceğin yaşlarda. Ayağına dolaşacak, uykunu kaçırarak olanlara karşı elindeki silahları gözünü kırpmadan kullanma cesaretin varken.

Uzun bir yol ve hızlı bir yolculuk oldu. Memnunum. Yola çıktım ve yapmam gerekeni yaptım. Kaza da yaptım. Kaza da atlattım. Önüme çıkan her yola saptım, serbestçe. Bir tarih yazdım, hiçbir şey yapmadıysam.

Şimdi nihayet, anlaşılacağıma inanıyorum. Yani dinleneceğime ve anlayışla karşılanacağıma. Umudum var. İlginizi çekeceğim. Çekip götüreceğim ilginizi ve sizi, yanım sıra. Beni bırakamayacaksınız. Bırakmak isteyecek, ama bırakamayacaksınız. Çünkü ben yaşayan tek serbest adamım. Serbestçe konuşan, serbestçe ilerleyen bir adam. İçinden güçlü duygular gelen ve en önemlisi, kendini engellemeyen bir adam.

Abartmıyorum. Hayatta abarttığım şeyler oldu ama bu onlardan değil. Kendimi abartmaya dayanamazdım. Abartılmamış halim bile zaten yeterince abartılı duruyor. Değil oysa, ama öyle duruyor. Belki hormonlarla bir ilgisi vardır, abartılı duruşun ya da içgüdülerle ya da genlerle ama asla ifadeyle değil.

O zamana kadar sadece söylenenleri yapan bir adamdım. Yaptıklarım değerlendirilsin, aferin densin diye bekledim. Beklediğim oldu. Değerim bilindi; takdir edildim, teşvik edildim. Değerim arttı. Kazancım da. Faydam da. Önem bile kazanıp vazgeçilmez adam oldum bir küçük dünyada. Ama sonra bir gün, bundan iki yıl filan önce, otuz yaşımı yeni bitirmiştım, sanırım zamandan hızlı yaşlanıyordum, bittiğini hissettim. Gerçekten. Kulağımla duydum. "Bitti!" dedi içimden bir ses ve sonra devam edemez oldum. Öyle, durduk yerde, çok değil birkaç gün içinde ve sonunda, bitti!

O sabah uyandım, kalktım ama o an yatağın kenarına yığılıp kaldım. Öyle oldu. O zaman duydum. Şaşırmadım. Ben şaşırmam. Şaşırılmayı bilerek doğmuşum. Başarım biraz da oradan gelir. Her durumda öyle sakimdir ki, sanki geleceği okuya okuya geleceğe ilerlerim. O yüzden korktuğum, telaşlandığım, yılgınlığa düştüğüm olmamıştır profesyonel hayatımda. Şaşırmadım ve dedim ki, bittiyse bitti! Ne yapalım, buraya kadarmış! Yine de kulağıma bitişi fısıldayan sesin samimiyetini sınamak için bir iki devam etme girişiminde bulundum, askerdeki moral hocalarının ya da şirketteki genel müdürün o aşağılık gaza getirme tarzında. Hadi aslanım! Ha gayret! Sen yaparsın! Yaptım. Ama olmadı. Olmayacağı önceden görerek yaptım, sırf ileride denemedim dememek için. Yatağın kenarına geri oturdum ve o gün oradan kalkmadım. Perdenin arkasından göğü seyrettim, karşı damdaki aylak kuşları, kiremitlerin düzensiz dizilişlerini, antenlerin yorgun konuşmalarını.

Çok geçmeden telefon çaldı. Telefon yanımdaydı, yatağın başucundaki sehpanın üstünde. Uzun uzun çaldı. Cevap vermedim. Tekrar tekrar çaldı. Cevap vermedim. Sonunda sestem rahatsız olmaya başladım. Ahizeyi kaldırdım. Öylece tuttum, kucağımda. Kulağıma götürmedim. Artık bir şey duymak istemiyordum. Hele soru, asla. Şirketten aradıklarını biliyordum. Neredesin? Neden gelmedin? Ne zaman geleceksin? diyeceklerini biliyordum. Onlarla konuşmadım. Telefonu bıraktım. Kucağımdan yere düştü. Artık kimsenin bana soru sormasına izin vermeyeceğimi o sırada anladım. Vermedim de, bir daha. Yargıç bile bana soru sormadı. Sormak için ayağa kalkmamı bekledi. Kalkmadım. Bunun üzerine, "Ayağa kalk!" diye bağırdı. "Hadi ordan!" dedim. "İstiyorsan kendin kalk." Böyle dedim ve delice kahramanlığıma kahramanlık kattım. İmajımı kastediyorum, kamuoyu nezdin-

deki. Ertesi gün bütün gazeteler benden bahsetti. Eminim sizin de hoşunuza gitmiştir, sizin cesaret edemeyeceğiniz bir şeyi yapmış olmam. Hoşunuza gideceğine inandığım başka şeyler de yaptım, başka delilikler, çok sayıda. Anlatacağım. Çok şey anlatacağım. İnanamayacaksınız. Bildiğiniz seslere benzemeyecek. Çıkardığım sesi, o zaman çıkarmaya çalışacaksınız. Acele etmeyin. Ben ediyorum. Ne de olsa zamanım dar: günlerim sayılı, her mahkûm gibi; ayrıca yerim de dar, ne de olsa mahkûmlara her ihtiyacın en azı verilir, öldürmeyecek kadarı, defter kalem mürekkep ışıık, yani. O yüzden acele edeceğim ve idareli olacağım. Bazen, hatta fazla idareli olacağım, fazla aceleci, mecburen, şartlar ortada ve boşluklar olacak, olmamış yerler olacak, ama size güveniyorum, iyi niyetinize, siz anlarsınız, tamamlarsınız, varsayarsınız, her şeyi yazardan beklemezsiniz.

* * *

İstanbul'un en sevdiğim tarafı hayvanları. Eskiden rahatsız olurdum. Yani hayvanlar beni rahatsız ederdi, orada burada ayağıma dolaşıp. Yolun ortasında cinsel ilişkiye giren, haylaz çocukların taş yağmuru altında bile ayrılmak bilmeyen dirençli köpekler, ağaç altlarını helaya çeviren saygısız kuşlar, ansızın arabanızın önüne fırlayan canavar kediler. Bir keresinde bir kediyi ezmiştim. Fren yaptığım halde kalçasının üstünden geçmiştim. İnip baktığımda hayvanın yarısı yere ütülenmişti. Halk etrafıma birikti. Fren sesinin şiddetine bakıp önce çocuk ezdim sandılar ve ilk niyetleri beni linç etmek oldu. Ama kedi olduğunu gördüklerinde sırtımı sıvazladılar. Hadi geçmiş olsun, dediler, Allah korudu. Ama bir daha öyle fren yapma, lastiklere yazık. Hatta iyisi mi bir daha hiç fren yapma. Haklıydılar. Fren yapmanın bir faydası ol-

muyordu. Bir teyze bana su getirdi, korkmuşumdur diye. Bir amca da sigara ikram etti. Almadım, ama teşekkür ettim. Tam gidiyordum, "Hüsnü! Hüsnü!" diye bir çığlık geldi, kedinin geldiği yönden. Yarı deli bir kadın, kaza haberi ya da gürültüsü üzerine tam delirmiş, kedi Hüsnü'nün sahibi, çığlık çığığa kalabalığı yararak üstüme geliyordu kedi pisliği dolu tırnaklarını gözümü oymak için öne uzatmış. Oyacaktı, gözünden anladım. Kedilerin bir ortak özelliği de, sanırım, sahiplerini deli etmeleri. Durum etrafımdaki halk için birden yeni bir tat kazanmıştı. Kadını zaptetmeden önce neler yapabileceğini görmek istiyorlardı. Onlardan, hiç olmazsa bir süre, fayda olmadığını çabuk anladım ve her akıllı insanın yapacağını yapıp kendimi korudum. Tam olarak ne yaptım, bugün hâlâ bilmiyorum. Çok hızlı davranmak zorundaydım. Sonradan tahmin ettiğime göre, yüzümü pençelerinden kaçırıp yumruğumu kadının gırtlığına yapıştırdım. Yo, vurmadım, koluma güç vermedim; sadece yumruğumu sıkıp tampon vazifesi görecek şekilde ileri uzattım ve acılı deli kadın hızını alamayıp yumruğuma çarpıtı, çarpmasıyla yere yıkılması bir oldu.

Kendimi korumayı her zaman iyi becermişimdir, her durumda. Hayatta öyle az imkana sahip biri olarak doğmuşum ki, yarışa, hani nasıl derler, öyle en dış kulvarda ve öyle ayakkabısız filan başlamışım ki, Tanrı, eğer bu işlere o bakıyorsa halime bakıp çok geç olmadan bana özel bir iki içgüdü, yetenek, güç türü şeyler vermiş, acıdığından değilse bile yarış zevkli olsun diye, herhalde. Tanrı'yı anlayamayız, anlamayı umamayız; sadece kabul ederiz. Kadın da öyle yaptı. Halk bana birden moral bozukluğu içinde baktı, kadına hiç şans vermediğim için, gösteri yarım kaldığı için. Onlara özür dileyen gözlerle bakıp usul usul arabama bindim. O zaman gençtim, çok genç. Hayatın anlatıldığı gibi olduğunu sanıyordum, in-

sanların olması gerektiği gibi olduğunu, benim hemen herkes kadar önemsiz olduğumu. Şimdi olsaydı ne o kedi karşıma çıkabilirdi ne de o kadını boynunu kırmandan bırakırdım. O zaman gerçekten gençtim. Akşam işten çıkmıştım, babamı ziyarete gidiyordum. Güzel bir ilkbahar akşamıydı.

* * *

Öğleden sonra kapı çalındı. Şirketten geldiklerini biliyordum. Uzun uzun çaldılar, kapımı. Açmadım. Sonunda gittikleri zaman yerimden kalktım, kapıya gidip zili söktüm. Ama bunun çözüm olmadığını biliyordum. Onlardan saklanarak kaçamazdım, işi açık açık bırakıp gitmeden. İçimden konuşmak gelse gider bittiğini söyledim, artık bıraktığımı, beni rahatsız etmemelerini, eğer varsa kazanılmış özlük haklarımı verip beni unutmalarını, yoksa, vermeden unutmalarını. Hayır. İçeride birikmiş param vardı. Paramı verin de gideyim, demem gerekecekti. Diyecektim. Vermeyeceklerdi.

Günün geri kalan kısmını salonda televizyonun karşısında geçirdim. İçeride olduğum anlaşılmasın diye sesi biraz kısıtım ve HTV'yi açıp haberleri ve haber aralarındaki haber programlarını seyrettim; daha doğrusu baktım, daha doğrusu bilmiyorum, yüzüm televizyona dönük halde durdum, öyle oluyorum, bazen, o günden beri, öyle, eşya gibi, eşya dünyasına ait. İyi kalpli bir dünya o dünya; insanın üstüne gelmiyor kendi halinde sakince bekliyor. Orada öylece iki gün geçirdim, orada uyudum, orada uyandım, haberler hiç bitmedi. Bir haber kanalı kurmak ilginç, yani insan, yani yatırımcı, neden sürekli haber olacağını düşünür, buna nasıl inanır da bu işe bir servet yatırır, anlamak zor, ya bir gün haber olmazsa? Haber kalmazsa? Yo, haber gelmezse ya da haber

alınamazsa anlamında değil, dünyada, yani İstanbul'da, ya da Sivas'ta haber biterse, o gün ne yapacaklar? Çok düşündüm ve cevabı buldum: Uyduracaklar. Aslında mükemmel bir hayatta haber olmaması lazım. Her gün her şey her bakımdan yolunda gidiyorsa millete ne anlatacaksın? Demek ki hayatlarını hayatın yolunda gitmemesi üzerine kurmuş kişiler ve kurumlar var. Ve merak, elbette: Acaba bugün ne oldu? Demek ki halkın içinde de menfur bir şey var. Çünkü alan olmazsa haber olmaz. Olayın kendisi, o zaman, başka bir şey olur. Rapor edilmemiş ve kimsenin bilmediği bir şey, nasıl bir şey olur?

Görüyorsunuz, düşünüyordum. Aklımın tuhaf bir işleyişi oluyor, bazen. Daha doğrusu etrafa bir şeyler oluyor. Aklım karşısında her şey kılık değiştiriyor, açılıyor, saçılıyor. Görünmez şeyler görünür oluyor. Bundan hoşlanmıyorum. Böyle olmak istemezdim. Olmamak için elimden geleni yaptım. Üniversiteyi bitirdim, işe girdim, yüksek lisans yaptım, askere gittim, geldim, işime döndüm ve dört elle sarıldım, her fırsatta maaşıma zam istedim, aldım, para biriktirdim, ev aldım, araba aldım, arkadaş olabileceğim herkesle arkadaş oldum, çağrıldığım her gece eğlencesine nazlanmadan gittim, her güncel şakaya gülmeye çalıştım, yaptım gerçekten, ama galiba yetmedi. Belki elimde değildi. Kendimi suçlamıyorum. İnsan bir de kendini suçlarsa!

* * *

Üçüncü gün sabah erkenden, yine kapıyı çaldılar, yumrukladılar. Sonra kırdılar. İçeri itfaiyeciler ve polisler girdi, arkasından babam, arkasından şirketin genel müdürü, arkasından karşı komşu kadın. Pahalı bir kapıydı, kapım. Kırdıkları için çok kızdım ve bunun için onları dava edeceğimi söyledim, girenlere. İtfaiyeciler hemen

Tek istediğim serbest kalmaktı. Serbest. Başka hiçbir şey değil. Sadece serbest. O zaman da söyledim. Dinlemediler. Benim suçum değildi. Dinleselerdi. Ben söyledim. Açıkça söyledim. Ben yokum, dedim, bırakıyorum, gidiyorum, beni unutun. Hayır. Yoluma çıktılar. Ölenler oldu. Benim suçum değildi. Gitmek isteyen birini tutamazsın. Tutmaya çalışmamalısın.

Aslında adının bir önemi yok, ona Can deyin yeter. Kötü biri olduğu da söylenemez. Ancak terbiyesizlikten, adaletsizlikten pek hoşlanmıyor. İnsanların hatalarının sonuçlarıyla yüzleşmesi gerektiğine inanıyor. Yeri geldiğinde de üzerine düşeni yapıyor. Tam da o dönemde *Hergün* gazetesinden Cemal Dik, birbirinden bağımsız bir dizi cınayete dikkat çekmeye başlıyor. Ve yavaş yavaş arada bağlantılar kuruyor.

Başkarakterinin geçmişi ve ailesi üzerinden Türkiye'nin yakın tarihinde yaşananların anlatıldığı *İyi Dilekler Ülkesi*, Hamdi Koç'un ustalık dönemi eserlerinden. Karakterin iç dünyasındaki karmaşanın psikolojik, tarihsel hatta varoluşsal nedenlerini ortaya seren sıra dışı, çarpıcı, alabildiğine sürükleyici bir roman.

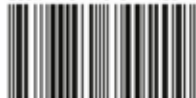
#gerilim #şiddet #kimlikarayışı #istanbul #tarih #yalnızlık #travma
#adalet

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4920-9

9 789750 749209